

szóváltásba került egy szegény bankszolgával, akit majdnem elütött az uttesten. Egy kis eset keletkezett ebből az incidensből, amelyet a vádlott a maga részéről úgy intézett el, hogy megállította az autót, kiszállott belőle és a bankszolgát szabályszerűen és kellő sulyal összepofozta. A tanúk ezt a tényállást mindenben igazolták, a bíróság pedig marasztaló ítéletet hozott, elítélvén a vádlottat 200 azaz kétszáz pengő pénzbüntetésre. Hogy ez elég sulyos büntetés-e, nem tudom, mert nem vagyok egészen jártas ebben a kérdésben, bár nekem más véleményem keletkezett az ügy hallatán: azonban ami feltűnt nekem, az a körülmény volt, hogy a bíróság a vádlottat 20 azaz husz pengő ügyvédi költség megfizetésében is marasztalta. Nem is csodálkozott ezen a teremben senki, úgy látszik, ez megfelel a szokásos taksának. Vagyis tényvázlat felvételéért, feljelentés beadásáért és több mint egy órahosszat tartó tárgyalásért, beleértve a valóban sikerült vádbeszédet is: az ügyvédet 20 pengő munkadíj illeti meg. Am lehet, hogy ebben némi készkiadás honorálása is bennfoglaltatik, lehet. És csodálatos, az ilyen praxis perpetuálódik és az ügyvédek magától értetődőnek tartják, hogy büntető ügyben csak szimbolikus költségek járnak, holott a Bp. 479. §-a értelmében a bűnügyi költségekhez számítandó a magánvádló (és terhelt) képviselőjének megfelelő díja és készkiadásai is. Avagy ezt kell kell értenünk „megfelelő” díj alatt? Úgy látszik, megfelelő — büntető ügyeket ellátó ügyvédeknek, mert nem igen csodálkoznak felette. Még értem, ha szegény ember a vádlott és gazdag ember a sértett, akire az ügyvédi költség áthárítható; de a jelen esetben bajosan hiszem, hogy a szegény bankszolga fizethetné az ügyvédjének járó és valóban megérdemelt tiszteletdíjat. Ha valaki oly sulyos injuriát követett el, hogy emiatt az állam büntetőjogi megtorlással sújtja, akkor nem fizethet az ellenfél érdekében eljáró ügyvédnek legalább annyi költséget, mint mondjuk, egy 200 P-ös perben hozott mulasztási ítélet esetén? Nem tudom; lehet, hogy tévedek; mert ha nem tévednék, akkor bizonyára nem így volna.

\*

*De miért ne rándulhatna* ki a civiljogász egyszer a pénzügyi jog területére is? Ott is találhat elég sok csodálkozásra méltó jelenséget. Például a törvénykezési illetékeknél a 8-as szám misztikus jelentőségű és a keleti mágusok 1-es számának érthetlenségével vetekedik. A pengős értékek harmadik évében ha az ügyvéd egy 1379 P tőke és jár. ir. keresetet bélyegez, 1379-et osztania kell nyolcvannal, s ahányszor a 80 benn foglaltatik 1379-ben, annyiszor nyole fillér a lerovandó bélyeg, a különféle törzsszámok megfelelő kiegészítése mellett. Persze egy tollvonással úgy is lehetne rendelkezni, hogy 100 P-ként jár 10 fillér bélyeg s akkor egyszerű ránézéssel, a

kevésbé jeles matematikai érzékű jogászok is látnák, hogy pl. 1 P 40 f. az illeték: de ez tulságosan egyszerű volna. Itt is elmondhatjuk, amit a régi katonai copf jelmondataképp neveltünk: miért tegyünk meg valamit egyszerűen, ha megtehetjük komplikáltan is?

F. P.

\*

„Szent Kleofás, mily karaván“ kiált fel a néző, ha meglátja! Első pillanatra ádáz dulakodásnak látszik, ahol kar kar ellen feszülve, küzd; csak aki analitikus vizsgálódásba bocsájtkozik, állapíthatja meg, hogy e hullámmzó dühös tömeg egy igen jámbor ügyben fáradozik: értesítést vár naponta 10 és 11 között a központi járásbiróság irattárában sok-sok ügyes-bajos izzadó budapesti ügyvéd. Bizonyára sokan és sokfelét irtak már arról, hogy mennyire nem irigylésreméltó annak az ügyvédnek a helyzete, aki az irattárban, vagy az I. emelet 125. sz. Pk.-irodák valamelyikében akar valamelyes felvilágosítást kapni, sajnos ez a téma azonban annyira fájdalmasan aktuális, hogy nem lehet azt elég sokszor szóvá tenni. Minduntalan felmerül ugyanis a kérdés: mit csináljon az az ügyvéd, aki a mai nehéz gazdasági viszonyok között nincsen abban az előnyös helyzetben, hogy jelöltet, vagy más segédszemélyzetet tartson, egy nap, amikor mondjuk két tárgyalása van, egy fizetési meghagyás jogerejéről szeretne meggyőződni az irattárban, utána szeretne nézni egy sorrendi végzésnek a Pk.-irodák valamelyikében és egy kielégítési végrehajtás kalandos sorsának is szeretne végére járni, — amelyet ezelőtt 5—6 nappal adott be, s amelyet nem egészen egyezően a Végrehajtási Törvény szellemével, egy hét múlva is gyakran hiába vár vissza, hogy fogatósíttathassa. Ugyebár ez még mindig nem egy amerikai iroda napi seontroja, s míg ezt a pár dolgot elvégezte: várt, kért, könyörgött, boszankodott, élcelt, elrohant, visszajött és ha szerencséje volt, meg is kapta a kívánt felvilágosítást. De mindenestre lekéste közben legalább az egyik tárgyalást. Külön rémregényt lehetne írni arról, hogy a Járásbiróságon 10-es tárgyalások 11-kor való megkezdése ma már megszokott és mindennapi dolog. Közbevetem azonban, hogy minden tiszteletem azoké a bíraké és hivatalnokoké, akik a túlmunka e malmaiban őrlődnek, mert ezek minden igyekezetük ellenére is, ha csak a bibliai Sámson emberfeletti erejével nem rendelkeznének, többet tenni és dolgozni nem tudnak. S aki néhan cikket el is olvasná, már is hallom a kritikát, mint Alfréd Kerr multkorában mondta: „am besten nichts neues“. Ezzel a kérdéssel már annyit foglalkoznak az illetékesek, a Kamara, a Minisztérium s ez a dolog olyan nehéz, hogy erről ismét írni kár. Nem tehetek róla, erre csak egy igen egyszerű válaszom lehet: mikor a gymnasiumban nem tudtuk leckénket.